

LETO II.

Številka 4.

THOUGHTS

Št. 4.

PRINTED AND PUBLISHED (EDITOR) REV. BENO KORBIC 45 VICTORIA STREET
WAVERLEY - NSW

MEDNARODNI PREGLED

Nekaj mesecev se nisem oglasil, pa se je na tem poprišču dogodilo toliko važnih dogodkov, da je težko iti mimo njih brez komentarja.

Vsakdo izmed nas ve, da je druga svetovna vojna zmanjšala številko velesil na dve Sovjetsko zvezo in Združene države. Dejstvo da vsaka teh velesil pripada na sprotnemu svetovnemu nazoru bi vsakemu človeku narekovalo, da je spor med njima neizbežen.

Zahodni narodi so v vznemelenem navdušju nad prijateljstvom s Sovjeti med vojno sicer verovali, da smo mi le stremuhi in politikanti, ki bi se radi vrnili domov. Kmalu pa so na lastni koži spoznali, da Sovjeti pridigajo eno, a delajo drugo. Tako je ves svet zašel v takozvano dobo "mrzle vojne". Zahodni svet je dan na dan trošil več na oboroževanju in situacija je izgledala precej jasna koncem lanskega leta.

Z novim letom pa se je vse izpremenilo. V obeh vodilnih velesilah je prišlo do izmenjave voditelja. V USA je prišlo do tega po volitvah, v Sovjetski zvezi pa s smrtjo Stalina. Njegov naslednik je Malenkov. Zahodni svet si je vedno mnogo obetal od spremembe vlade v Sovjetski zvezi. Zaenkrat je še težko oceniti, ali je poslednja izprememba v prid ali škodo miru. Jasno je le, da se je zadržanje Sovjetov spremenilo.

Pokazali so se znaki premirja. Sovjeti so povabili zahodne sile na razgovore, da bi premostili težave v Berlinu. Kitajska je pokazala več razumevanja za končanje vojne na Koreji. UNO je dobila s sovjetskim pristankom nova tajnika, izgleda, da je prišlo celo do sporazuma glede razorožitve. Človeku se nehote vsili vprašanje, kaj je vsemu temu vzrok. Ali res samo v spremembi osebnosti v Sovjetski zvezi. Ali je Malenkov res toliko miroljuben? Ali hoče mir le zaradi tega, da bo lahko čistil Sovjetsko zvezo Stalinovcev? Ali pa je vse to miroljubno besedičenje le sum pred viharjem. Bodočnost bo pokazala, ali bomo imeli mir in varneje življenje, ali pa bomo še nadalje plaval v grozotah in nejasnosti naproti.

VAŽNO OPOZORILO !!!

Ker se patra Klavdij OKOREN in Beno KORBIC začasno vrneta v Združene države, ju bo v njihovi odsotnosti nadomestoval, g. p. Rudolf PIFKO. Njegov naslov je: 45 Victoria Str. Waverley N.S.W. Prosimo vse naše bralce, prijatelje in naročnike, da se v vseh zadevah lista obračajo samo nanj in na isti naslov pošiljajo tudi vsa pisma. Pater Pifko bo istočasno opravljal vsa druga dušnopastirska dela, ki sta jih prej opravljal patra Klavdij in Beno.

NAS ODNOS DO NOVE DOMOVINE

Tri leta bo temu, kar sem se izkrcal v Melbournskem pristanišču z gručo Slovencev in Istrijanov. Malo sem vedel izčrpnega o Avstraliji in Avstralcih. Brošure emigracijskega urada so mi bile potokaz. Z mešanimi občutki sem stopil na zemljo nove domovine - kaj mi bo prinesla: srečo ali trpljenje. Upal in zaupal sem, da bom našel ono, kar so mi vzeli leta 1941 in česar mi vrnila zmaga zaveznikov - to je svobodo in demokracijo v moji domovini.

Po tednu počitka v taborišču Bonegilla, smo se razkropili na vse vetrove te širne dežele. Tamkaj v Bonegilli se mi je prvič v novi domovini omeščalo srce in solze zahvalnosti sem si utiral ob pozdravnih besedah ravnatelja taborišča, ko je dejal: "Čim ste stopili na avstralsko grudo, ste zaščiteni z vsemi našimi demokratskimi zakoni, ste deležni do brota naše socialne zakonodaje, ter ste tretirani kot vsak drug Avstralec." Verjetno so se moji sosede v dvorani čudili mojim solzam - ker pač niso videli v mojo dušo. Kot hlapec "Jernej" sem šel iskati pravice in svobode v svet. Zatekel sem se v Trst, kjer so bili naši "veliki zavezniki". Kako se deli v Trstu svoboda in izvaja zakon o človeških pravicah, vedo najbolje povedati naši zatirani Primorski bratje, brez ozira ali so "demokratje" ali pa "titovci". Ta zgrešena zavezniška politika je pogrnala tisoče tamkajšnjih Slovencev v vrste Italijanske komunistične stranke - ker so videli, da jim da Togliatti lahko še največjo zaščito. V Trstu - mestu, ki so ga pomagali graditi naši očetje, dedje in prededje, nismo imeli ne pravic, ne svobode, le preganjanje in izganjanje - in tukaj na drugi strani sveta v daljni in tuji Avstraliji pa imamo vse.

Preko sto pisem leži na mizi pred menoj. So to pisma prijateljev in znancev različnih narodnosti, ki so razkropljeni po Avstraliji. Lahko bi dejal, da preveva vsa ta pisma ena sama melodija - svobode imamo dosti - le srce Avstralcev je ostalo trdo za nas. Ljudje nas nimajo radi, piše eden - drugi pravi - že otroci nas sovražijo itd. Dosti prijateljev me pa sprašuje za nasvet glede državljanstva. Eni pišejo - saj nima smisla vzeti državljanstvo -

če nas pa ljudje ne marajo itd. Svetujem vsem onim, ki so že 12 mesecev v Avstraliji, da napravijo prošnjo za državljanstvo, ker moramo končati in izbrisati naziv DP - moramo imeti ono državljanstvo ter se postaviti v vrste svobodnih ljudi, dobiti, če bo potrebno, potne liste in imeti možnost potovati po svetu.

Dobre tri mesece je temu, ko so bile velike svečanosti v Canberri ob priliki izdaje državljanstva emigrantom. Predsedniki vseh političnih strank in cerkveni dostojanstveniki so naglašali važnost pritoka novih državljanov. Tudi so predlagali, da naj bi se znižala doba od 5. na 4. leta za dosego državljanstva vsem onim, ki bodo vložili prošnjo pred prihodom kraljice v Avstralijo.

Naj nikogar ne moti to "da nas ljudstvo ne mara". Predstavniki vlade in razumnost v Avstraliji in prav tako vsi bivši vojaki vedo, da smo deželi potrebni kot delavci in če bo treba jutri - kot vojaki. Z žalostjo smo zaznamovali nekaj člankov prav v Sydneyjskem dnevniku "Dally Mirror" naperjenih direktno proti Slovanom. Ti novinarji ne poznajo zgodovine in verjetno niso bili v Londonu, ko so ga branili in padali zanj češki in poljski piloti, tudi ne vedo, da objokujejo poljske matere in žene in otroci nad 30 tisoč padlih mož, ki so dali življenje pri Monte Casino v Italiji - ki je, mimogrede povedano, zelo daleč od Warsave. Pozabili so tudi, da se je leta 1941 postavila na stran pravice in svobode mala Jugoslavija in se uprla Hitlerju, ki je zaznamoval zmage nad Francijo in njeno Maginotovo linijo. Postavili smo se v bran prav mi Slovenci oni zmagoviti nemški armadi, ki je zaznamovala zgodovino Dunerkne-na ter uspeli isto zadržati tako dolgo, da se je večji del ameriških in angleških čet lahko umaknil iz Grčije na Creto in na Cyper ter s tem zmanjšali število padlih avstralskih junakov, katerim so lani v Grčiji odkrili spominsko ploščo. Če pa so na vse navedeno pozabili ti novinarji, pa ni kakor ne morejo pozabiti dejstva, da ne samo demokratska Jugoslavija katere sinovi smo mi in smo se bo-

rili za svobodo zapada - ker doma nam ne sije sonce svobode, temveč, da je celo komunistični vodja sedanje Jugoslavije bil pred tedni v Londonu sprejet na angleškem dvoru. Če znajo ti novinarji tako sovražiti Japonce, ki so bili njihovi največji sovražniki - kot nas, naj ne pozabijo na slovanske zasluge v zadnji vojni.

Našel sem med tukajšnjim ljudstvom - delavstvom in inteligenco, mnogo takih, ki nas ne razumejo in še več, ki nas in ki nas imajo radi. Ti ljudje so bili po svetu - kot vojaki ali turisti, bili so deležni našega gostoljubja, videli so naše grobove na vseh frontah sveta in vedo, daso prav slovanski narodi prinesli levji delež k zmagi nad fašizmom.

Napori avstralske vlade dati emigrantom pravo mesto v družbi so ogromni in prav posebno bo ostalo v srcih Slovanov ime ministra Holta tudi tedaj ko bo minila tretja svetovna vojna in bomo orali zopet našo slovansko zemljo. Prav časopisje bi moralo pisati objektivno o emigrantih, ker ono prodre do poslednjega Avstralca ter na ta način doprinesti svoj delež k zblizanju.

Naj nas vse te nevšečnosti ne motijo. Ostanimo verni sinovi naših slovenskih mater, ki so nas učile poštenja in delavnosti. S pridnostjo in poštenjem si bomo pridobili prijateljstvo in ugled in ti nas bodo prav tako spoštovali kot spoštujemo mi njih, ki so nam dali novo domovino - čeprav ne bomo zamenjali naših slovenskih običajev s "Škotskim krilom!"

Ing. J.J.

OBRAZ V OGLEDALU - PKO

Beseda svoboda je silno privlačna. Ško da je le, da jo ljudje tako radi zamenjavajo z dovoljenostjo. Prava svoboda spoštuje pravice bližnjega, dočim gleda dovoljenost le nase. Mnogi mislijo, sedaj ko ni nobenega nadzorstva lahko delam kar čem in tako tudi dela jo. Dobri nasveti, krščansko življenje imajo zanje neprijeten občutek, zato se jih otresajo na vse načine, hočejo da uživajo svobodo, kakor jim narekujejo strasti in ne zdrava pamet. Vest, v kolikor se še oglašajo, vtapljajo v veseljačenje in pijančevanju. Težko prislužen denar jim služi v škodo zdravju in dobremu imenu.

Zalostne zgodbe kot posledica takega "svobodnega" življenja so jasen dokaz poti navzdol. Le prepozno pride spoznanje in tedaj se oglašajo kes, ki se ni kdar ne utruje.

Poleg zapravljenega življenja, izgubijo taki ljudje tudi dobre prijatelje. Družbo jim delajo le še koristolivci tovariši v slabi družbi in dobri pomagati pri pijati. Ti znajo dobro pihati na njihovo čast, da morejo dalje časa živeti na njihov račun. Da ne bi pre zgodaj spregledali, se nortujejo iz vsega, kar bi jih moglo obrniti na pravo pot. Če pa že pride do spoznanja, so pa tako globoko v mrežah, da se ne morejo izmotati.

PRISPEVAJ ZA TIŠKOVNI SKLAD "MISLI"

Nek prijatelj mi je pripovedoval sledečo zgodbo: Bil sem v angleški mornarici. Z menoj je bil še en Slovenec. Vsaka vojska je znana po svoji lahkotnosti, mornarica pa še celo. Dokler nismo bili v službi, smo ves čas tavalili po mestu, kot je pač običaj mornarjev ob prihodu v luko.

Na ladji smo imeli svojega vojaškega duhovnika, ki nas je dobro poznal. Resno nas je prijemal zaradi nerednosti, ki smo jih počeli po mestih. Mnogi so mu to zamerili, tako tudi moj prijatelj Slovenec. Ko sva bila sama v sobi, je priletela pikra opomba na račun našega kaplana. Navadno je dejal: Le kaj se meša v moje stvari. Ali nisem svoboden in delam kar čem. V tem je seveda mislil svojo vest.

Včasih smo službovali na nevarnih položajih. Takrat je moj prijatelj razmišljal in delal trdne sklepe. Ko pa je bilo vse mimo, so izginili tudi sklepi.

Včasih me je prosil, naj grem z njim v mesto. Ob takih prilikah se ga je nalezal, da sem ga le s težavo privedel domov. Ko je prišel domov se je postavil pred ogledalo in čez čas dejal: Saj sem navadna svinja! Vest in ogledalo - naša slika o življenju.

PISMO MATERE

Spomlad je prihajala v deželo, ko se je Ivan potil in pripravljajl za maturo. Ni ga mučil toliko končni izid, saj je bil zelo nadarjen, kakor pa ga je mučila notranja razdvojenost. Doma, ki ga ni bilo več kakor bi s pestjo pokrili bajta in nekaj vrta, so želeli, da bi postal duhovnik. Njega to ni veselilo. Končno se je le odločil profesor bo, pa naj stane, kar hoče, to je edino, kar ga veseli. Domači morajo to razumeti.

Po maturi, ki jo je položil z odliko se je doma samo oglašil in takoj nadaljeval pot dalje, da preživi nekaj dni v miru v hribih, ki so mu bili vedno ljubo zavetišče. S tem je zadržal čas, ko je moral domačim povedati svojo odločitev in načrte za bodočnost in bodoče študije.

Nekega večera, očeta ni bilo doma in ko ni mogel več prenašati vprašujočih pogledov domačih, je prabil priliko, da je razbremenil svoje srce materi, ko je pripravljala večerjo.

Težko so padale besede na materino srce, beseda ji je tičala v grlu in solze so ji silile v oči, ko je vide la, da so se razblinile sanje njene-ga, že itak težkega življenja. Zbrala je vse moči in rekla: Če si se tako odločil, pa tako. Ves, da sem pričakovala drugače in za tvoje nadaljne šolanje tudi ne zmoremo. Potolazil jo je na hitro, ker je bilo tudi njemu hudo, da bo že gledal in si pomagal skozi leta, ki jih še ima, da doseže svoj namen.

Pri študiju si je Ivan pomagal s tem, da je poučeval sinove bogatih staršev. Prva leta je še kar slo. Potem pa ga je nenadoma zagrabilo. Zahotelo se mu je življenja in prijatelji so bili vedno nad njim zaradi stalnega tičanja v knjigah. Misli si je, kar so mu drugi šepetali, saj res, izpite se vedno lahko napravi, nikjer ni napisano, da mora biti prvi.

Po prvih izostankih od študija se mu je pričela oglašati vest, pa je že našel kak izgovor, da se je opravičil. Začel je celo izostajati od predavanj, da je mogel ugoditi dovarisem, ki so ga vabili na ta ali oni izlet. Ker so vedeli, da je v denarnih zadregah, so mu od časa do časa dali desetak, češ, boš že vrnil.

Po neki krockariji pa je prišlo stizenjenje. Vrnil se je pozno, ne preveč bistre glave, vendar se toliko jasne da je videl, da ga čaka pismo. Po pisavi je spoznal, da je od matere. Kot bi ga nekdo udaril v obraz se mu je zdelo ob pogledu na pismo. Vsedel se

je na stol in pismo hitro odprl. Iz njega je padel v pisan papir zaviti denar. Hitro je preletel z o korno roko pisane stavke.

Dragi sin!

Najprej te vsi prav lepo pozdravi mo. Pri nas se imamo dobro. Kako pa gre tebi? Ne bi ti pisala, pa vem, da si pred končnimi izpiti, pa sem mislila, da je prav, da ti pišem. Vem, da boš rabil denar. Pregovorila sem očeta, da je prodal našo kravo Ciko, da ti lahko nekaj pošljemo in pomagamo. Davki lahko počakajo. Denar sem kar v papir zavila. Saj bos dobil. Srčno te vsi pozdravljamo in molimo za te. Bog naj te varuje in pa Marija.

Tvoja ljubeča mati.

Ivan je nemo zrl pred se. Podzavestno je pobral v papir zaviti denar in pogledal. Cel tisocak. Ponovno je prebral preposto pismo in ga s tihim spostovanjem položil pred se na mizo.

Na obzorju se je že kazala zarja in v sencih mu je kovalo od prečute noči. Poteze odločnosti so se zarisale okrog usten. Matere ne bo pustil na cedilu. Hvala ti dobra mati!

Ivan je zopet študiral. Če ga je motila skušnjava, jo je premagalo materino pismo, ki je ležalo pred njim na mizi kot večen opomin.

PKO

RESNICA

Sem mlado dekle in se ne morem pohvaliti, da sem mnogo potovala po Avstraliji. Vendar imam oči odprte in se zanimam za življenje okoli sebe. Tu nekaj mojih opazovanj. Res najlepših vtisov vam ne morem povedati. Ljudje ne vedo mnogo o dolžnostih, še manj pa o svojih nalogah, v tem mislim predvsem naše naseljence. Mnogo jih poznam, ki imajo čas in denar za razne komike, za MISLI bi si pa verjetno ne hoteli pritrpati. Prazen je izgovor, da se iz komikov uče angleščine. Kako ne bi vedeli, da so pisani v popačeni angleščini. Popolnoma so pozabili na svoj življenjski cilj in vedno le tarnajo, kako pusto je življenje v Avstraliji. Po večletnem tukajšnjem bivanju si niso nič prihranili za "suha leta". Ko jim teče voda v grlo pa tarnajo in hočejo, da bi jim Slovenci pomagali. Ančka.

BREZ MUJE SE ČEVELJ NE OBUJE !!!

MAJNIŠKE MISLI

"SLOVENSKA ZEMLJA,
ZEMLJA KRASNA,
KRISTAL IZ BOŽJE ROKE VZET !"

Mesec maj je imel vedno nad vse privlačno silo za nas. Že kot otroci smo se ga veselili. Hodili smo na majniške izlete, postavljali smarnične oltarčke in uživali v svetlih pomladnih barvah narave. Danes je naš maj precej spremenjen. Ni več šolskih izletov, ne pisanih cvetov po poljanah, ko ledar in letni časi so se nam zmešali in kar težko nam je misliti, da si moramo za maj že pripraviti toplejšo obleko, kot pa je bila potrebna za december.

In še en velik pomen ima mesec maj za nas kot posameznike in kot del slovenskega naroda. Naši veliki možje Evangelist Krek, nadškof Jeglič, dr. Korosec in mnogi drugi, ki so po svojih najboljših močeh sledili narodovemu vsponu in ga vodili od prebujenja do prebujenja, so v začetku tega stoletja organizirali in izvedli za nas Slovence nad vse važno: MAJNIŠKO DEKLARACIJO, ki jo je dr. Korosec prečital v dunajskem parlamentu in s tem izrazil odločno voljo Slovencev postati narod, združen in avtonomen.

Majniška deklaracija nam ne predstavlja samo kos papirja s tisoči in tisoči slovenskih podpisov, ne samo manifest izzvan ob političnem zborovanju, ne predstavlja le izvedeno nakano naših politikov, temveč je živi izraz našega naroda po svobodi in samoodločanju. Ideja, ki je tlela v nas stoletja, je vplamtela od slovenskih gor in dolin do Jadrana, od Koroske do Hrvaškega Zagorja. Zajela je ves narod in združila vse pod en prapor.

Plemenito stremljenje, ki so ga tisoči in tisoči tako dragoceno plačali in toliko zanj žrtvovali, se ni uresničilo, kot smo si želeli in mnogi predstavljali. Nasprotno, kot bi nam kdo pljunil v obraz smo se pogreznili. Goreli so kresovi po naši zemlji, kri je tekla v potokih, jek pušk je odmeval po holmih. Pet let strahnega življenja, pet let klanja slovenskega naroda, pet let priseganja slovenski svobodi. Še se vali dim nad našo zemljo. Slovenije še ni videti, a misel o njej je vsak dan bolj živa, vsak dan bliže uresnitvi.

Ko bomo 20. maja praznovali dan majske deklaracije, daleč od domovine, takorekoč brezpravni; združimo se z brati v domovini in posvetu ter posvetimo par tihih minut svoji materi Sloveniji. Zavejmo se, da smo sinovi Slovenije in da Slovenija ni le prazna beseda, temveč del nas vseh, izvor naših misli in želja; zibelka našega življenja, vere in kulture.

Pri Gospej Sveti zvoni - bo li ta glas zbudil poteptano slovensko zavest? Bo jo, če bomo hoteli in če bomo ob času pripravljeni. Narod, ki ni vreden svobode, mu je Bog ne da !
Gorazd.

N A Š A P R A V I C A

Vsak človek ima pravico do življenja, pravico do uveljavljanja svoje osebnosti. Z osebnostjo so združene pravice, ki jih nihče nima pravice odvzeti, ker so prirojene. Izražanje misli, svoboda, izpoved vere, lastnina so nekatere od pravic, ki so te sno združene z našo osebo.

Kar velja za posameznika, velja tudi za skupine oseb, ki združene, dajejo še več povdarka tem pravicam. Navadno imenujemo to širšo skupnost ljudi narod. Teknja vsakega naroda je duhovni in telesni blagor skupine, kakor posameznika.

Jezikovne, kulturne in klimatske razmere, navade - delijo ljudi ene skupine od druge, enega naroda od drugega. Od teh osnovnih potez je večinoma odvisna razširjenost kakega naroda. Tako imamo velike in male narode. S tem, da je nek narod številčno večji od drugega, ni nad njim ne moralne, ne gospodarske pravice. Iz tega sledi da ima vsak narod, velik ali majhen pravico, da si prosto voli vero in postavbo.

Največkrat so socialne razmere vzrok, da posameznik zapusti narodno skupnost v katero je bil vključen po rojstvu, dobil poleg družinske tudi narodno vzgojo, postal tako rekoč meso in kri skupnosti. Te osobine lahko imenujemo dediščino narodove skupnosti.

V tujini smo prisiljeni, da se vključimo v novo okolje, da tako sebi omogočimo prospek. Ta sposobnost nam pomaga, da premagamo prve težave. Naša pravica do narodove dediščine pa s tem ne preneha, temveč pride še bolj do izraza. Ako bi prenehala, bi si posekali vejo, na kateri stojimo, bi izpodkopali temelj našega življenja. Tuji vplivi nas morejo in morajo samo požaltniti, nikakor pa uničiti dediščino doma. Zahteve tuje nar. skupnosti gredo včasih tako daleč, da nam hočejo iztrgati dušo, ki je bila deležna druge vzgoje in nosi pečat drugega naroda. (Konec na strani 7. zgoraj)

25.april 1953.

"M I S L I"

Leto II. Stevilka 4.

.....
Stran 6.

RADIO PROGRAMME " FOR NEW AUSTRALIANS"

Saturday, 2nd May, 1953:

Very Easy Lessons:

PAUL: Mary, you say: Isn't that right, John? Isn't 'must be 'is not', but how must I use it?
MARY: It works like this, Paul... we can say: That's not right...OR That isn't right...
PAUL: Ye-es...Olga is not blonde...Olga's not blonde...Olga isn't blonde.
MARY: Yes, that's it...Then: That is not right...That isn't right... Is not that right? ...Isn't that right?
PAUL: Yes, I understand that. Listen...Can not Olga speak English? Can't Olga speak English?...Must not John telephone? Mustn't John telephone?...Is not that John's car? Isn't that John's car?

Saturday, 9th May, 1953:

GROCER: Good morning, Mrs. Bennett. What can I do for you?
MARY : I want two pounds of sugar, please...and a pound of tea... I like the tea in the packet - yes, that one. Thanks...and half a pound of butter.
GROCER: Is that all, Mrs. Bennett?
MARY : Yes...No, I must buy coffee. You like coffee better than tea, Paul?
PAUL : Yes, I like coffee very much.
MARY : Then I'll buy a pound of coffee.

Saturday, 2nd May, 1953:

Easy Lessons :

JOHN : Paul speaks well now...
MARY : I know, John! Do you think we must teach him the past now?
JOHN : Yes, I do, Mary. I'm sure he can learn the past all right..
PAUL : And what is the past?
MARY : The words for yesterday and before yesterday, Paul..

.....
MARY : Listen very carefully...Now, you are here, in my house... Yesterday you were at work.
JOHN : Today, I am here in Mary's house. Yesterday I was at work.
PAUL : I was...you were...
MARY : I am...you are...I was...you were...

Saturday, 9th May, 1953:

JOHN : We had e very good time, last year.
PAUL : Had? Had? I don't know that word.
MARY : Past of "have", Paul...Very easy too. Always "had" : I had, we had, he had, they had.
PAUL : Oh, that is easy...I have a bicycle now and Olga has a bicycle now...And last year - I had a bicycle and she had a bicycle...

DO YOU WANT TO LEARN ENGLISH ? - Write to the Department of Education:

Please send me:

Information about the Evening Classes.....
Free Correspondence Lessons.....
Free Radio Lessons.....

Angleščina
v Avstrali-
ji nam po-
meni vsak-
danji kruh,
zato je pa-
metno, da se
je čim res-
neje učimo.

Surname.....Christian Name.....

Address.....

State.....

My native language is.....

Stran 7.

(Nad. s 5. str) Hočejo, da pozabimo svoj jezik, svoje običaje in živi mo le njihove. Te pravice nimajo in naša pravica na dediščino naroda iz katerega smo izšli ostane, ker nam je dana od Stvarnika. S tem pa je tudi povedano, da se tej pravici ne moremo odreči, četudi bi hoteli; ker vsaka pravica nosi s seboj dolžnosti, ki iz nje izvirajo, isto tudi pravica pripadnosti temu ali onemu narodu.

PKO.

V KRATKEM - VELIKO

V Ljubljani so v Jamovi ulici v no vozgrajeni stavbi namestili zavod za raziskovanje atomske sile.

V Argentini je zadnje čase zelo na peto. Izgleda, da se generalu Peronu maje pod nogami. Brat eve Peron (pokojne žene generala) je naredil sa momor, kar je privedlo do vladne krize. V argentinskem glavnem mestu so bili veliki neredi - oblasti so zaprle skoro 100 ljudi.

Pred večnega sodnika je stopil "oče" Titovega petletnega plana, mesar slovenskega narodnega življa Boris Kidrič, že pred drugo svetovno vojno znan pod imenom "salonski komunist".

Na Koreji so pričeli z izmenjavo ranjenih vojnih ujetnikov. Obnovili so tudi pogajanja o ustavitvi sovražnosti na fronti.

Osnovna plača v Avstraliji bo s prvim plačilnim tednom v maju dvignjena od 3/- do 7/-.

Grški parlament je odobril pogodbo ki se jo podpisali zastopniki jugo slovanske, turške in grške vlade.

Na Portugalskem je umr bilski kralj Karol.

Za generalnega tajnika UNO je bil izvoljen švedski državnik (priznan gospodarstvenik) Dag Hamarskjeld.

Oblasti na Severni Koreji so izpu stile in delno že repatriirale ameriške, angleške in francoske civiliste, ki so bili internirani že od pričetka sovražnosti na Koreji.

Pri volitvah v Avstriji je dobila enega poslanca večine Avstrijska ljudska stranka, večino glasov pa je dobila socialistična stranka.

Na Koroškem je Krščanska demokrat ska stranka zbrala skoro 4 tisoč glasov, kar je zelo lep uspeh, če upoštevamo dejstvo, da je Koroška OF, ki že leta in leta trobi v svet

da je slovenska stranka, podpirala avstrijske socialiste in tako še enkrat izdala Koroške Slovence.

V Gorici nameravajo postaviti Katoliški dom, ki naj bi združeval vse katoličane na Primorskem. Ker so Primorci revni, zbirajo za njihov dom tudi slovenski izseljenci raztreseni po vseh svobodnih državah sveta.

Konec februarja so v Mariboru pod pisali pogodbo med Jugoslavijo in Avstrijo, po kateri bodo dvolastniki dobili vrnjeno zaplenjeno zemljo. Tudi pridelek iz tega zemljišča bodo smeli lastniki prepeljati v Avstrijo.

Za Stalinovega namestnika so Sovje ti postavili Malenkova.

Po najnovejših vesteh je močno obolel sovjetski zunanji minister, eden najstarejših Stalinovih sodelavcev Molotov

IZ DOMOVINE:

...Postajam flegmatičen, če ne že apatičen. Vse življenje se niso stvari tako sukale, kakor sem si želel, niti se sedaj. Pa potrpi. Za dežjem pride sonce.

...Pokojnina mi je po novi uredbi odmerjena in dobim celih 28 din mesečno več, kakor sem dobival do sedaj. Jaz sem pa pričakoval vsoto s kateri bi si lahko kaj privoščil.

...Sedaj sem pričel brkljati po vrtu. Lani z vrtom ni bilo kaj pri da. Rad bi, da bi z malo dela mnogo pridelal. Gnojila so precej draga. Navadni hlevski gnoj je din za kg.

...Praznikov ne praznujemo kot smo jih večasih. Ponekod niso smeli niti zvoniti. Isto je s procesijami... Moka in kava sta se zopet podražili

...Duhovniku dr. Jakobu Šolarju so dali 10 let. Pri Kidričevem pogrebu je sam Tito nosil krsto...

Josip Jurčič:

KOZLOVSKA SODBA V VIŠNJI GORI

(Nadaljevanje)

Nato srdito vstane in reče: "Kaksne so te besede, ki sem jih slisal? Bodimo pošten z ljudmi, da bo Bog z nami pošten. Milost izkažimo in pravico, da nam Bog milost izkaže in pravico. Ne srdimo se, da se Bog ne bo srdil. Saj veste, da imamo svojega polža v veliki časti, kar je lepo in prav. Od njega, od polža svojega se učimo kreposti. Ta je pohleven. Toliko hišo ima, da jo lahko nosi s seboj. Roge ima pa ne bode. Noge ima, pa ne kolovrati naglo, ampak lepo počasi leze, kar je prav. Skratka, nikomur ne stori nič zalega. Bodimo se mi tako dobri kot je on."

Glejte Višnjani moji, ko bi kdo izmed nas - česar nas Bog obvari - hotel našega polža dražiti, drezati in bezati, kaj bi pač storil. V svojo hišo bi se tiho pomaknil in sam v sebi miroljubno dejal: Bog jim odpusti grehe, saj ne vedo, kaj delajo. Posnemajmo svojega starega polža, da se nam bo dobro godilo. Odpustimo Lukežu Drenulji, ne le smrt, temveč tudi tistih pet palic po podplatih. Kozlu Lisca tudi odpustimo. Neumen je in ne ve, kaj je prav in kaj je grešno. In če to storimo, Višnjani, bode Bog vesel, da je ustvaril Višnjo goro."

Vse Višnjanke s svojimi otroki vred skoro spuste v jök, ko zaslišijo ta govor o polževih krepostih. Kakor bi mignil, je bilo veliko število veljavnih mož za Gobežlja in za pomilostenje Drenuljevega Lisca.

S strahom je tožnik Slamorezec videl to izpremembo misli pri mestnih sodnikih in tekal okrog, da bi si jih pridobil vsaj polovico zopet nazaj na svojo stran. In res vstane drugič staresina Žužnjak ter v dolgem govoru glasuje za Drenuljevo in kozlovo smrt in to baje tako izvrstno, da so se zdajci Višnjani razpolovili na dve stranki: ena za milost, druga za smrt kozlovo.

Govorili so še sodniki in meščanje: Jurček Griža, Bošte Krevs, Peter Strama, Mirko Črmaž, Miha Kisovar, Jožman Kravopasec in še več slovečih možakov, eni z Gobežljem, drugi z Žužnjanom. Ne morejo se združiti, zmešnjava je velika, srde se in nekateri stiskajo pesti.

Višji sodnik in župan Zaropotaj, ki

"Možje, stojte, poslušajte! Kaj bi bilo, ko bi pa kozla Lisca poslali ter ga preiskali in pretipali in uvideli, ali ima pamet, ali je nima?"

III.

S tem predlogom sta bili zadovoljni obe stranki. Lukež Drenulja je z meščani Kašopiharjem, Lasacem in Črmažem dirjal domov, da bi kozla privedel pred visoko in častito sodišče. V tem so se meščanski možje malo oddahnili in obrisali pot z vročega čela. Vendar so želno pričakovali, ali se bo kozel izkazal pametnega ali ne.

Drenulja doma s solznim očesom Lisca omotvozi in ga vleče za seboj ter opominja Črmaža, naj ga poganja, toda le prav zlepa. Lisca pa žalosten reče: Oj, ko bi se dalo, da bi modva, jaz in ti, mogla zdajle menjati koži in glavi tako, da bi bil jaz kozel, ti pa gospodar moj Drenulja. Kajti obesili te bodo, če se ne boš dobro nosil, in še meni ne bo dobro. Oj, da bi vendar bil danes toliko pameten, da bi se delal toliko neumnega, kot si bil neumen takrat, ko si šel čez plot Slamoreževo zelje gledat in si sebi in meni storil hudo. Pravijo, da ni kozel ničesar odgovoril žalosti polnemu svojemu gospodarju Lukežu Drenulji.

Prisedši med sodni zbor, se kozel malo zmeni za vse sodnike in staresine, temveč meni nič, tebi nič, leže in se z zadnjo nogo popraska za vratom.

Kozel je neumen. Ne ve, kaj bi storil. Ničesar se ne boji - ukrepa iz tega Gobežlj. - Ni neumen, vpijejo nasprotniki. Glejte čudesa: kozel Lisca sam odmaje z brado. Ali ste videli?

Muhe odganja, vpije Drenulja in se srdi na kozla, ker se tako slabo vede. (Konec prihodnjic)

K O T I C E K N A Š I H M A L I H :M O J A M A T I

Kdor hoče živeti in srečo imeti,
naj dela veselo in moli naj vmes !

Moja mati je bila kmetiški otrok;rasla in dorasla je kakor cvet na polju.Ko se je možila, ni znala ne brati ne pisati.Obojega se je učila šele tedaj, ko smo mi otroci dorasčali; bedela je ponoči, da bi je nihče ne videl.Pisala je z neokretno roko, črke so bile zelo velike;ali se zdaj se spominjam, da je bila njena slovenščina lepa in čista in da nam je popravljala besede.

Ko smo se naučili brati in pisati, smo začeli s slovnico in težavnimi računi.Mati se je vsega učila z nami. Mati zna vse...

Po Cankarju

OČE UČI CICIBANA CITATIMATERINA SLIKA

Cita, čita Ciciban,
čita, čita dan na dan.

Na drevesu poje ptič,
Ciciban ne čuje nič.

Rad se Ciciban uči,
to očeta veseli.

Zupančič.

V vasi sta živela oče in mati.Ime la sta edinega sinčka Stojana.Ker je bil dober in bistre glave, sta sklenila, da ga pošljeta v mestne sole.Pride dan, ko je Stojan moral zapustiti domačo vas in svoje draga starša.Mati jokajoč objame Stojana.Potem mu izroči svojo sliko rekoč:"Vzemi, Stojanček; to je moja slika.Dam ti jo v spomin!"

Stojan je obesil materino sliko nad zglavje svoje postelje.Vselej,ko ga je obhajala kaka skušnjava, je pogledal materino sliko in zdelo se mu je, kakor bi ga mati svarila....Tako je rasel in postal dober.

Leban.

M O L I T E V :R A Z G O V O R

"Mamica, ali je res v očesu luknjica?" "Res, res! V očesu je majhna luknjica,prav v sredi,pravijo ji zenica."

"Aha,zato pade smet v oči !"

"Zato!Pa ne le smet, tudi večje reči padejo v oči:drevesa, gore, nebo, mamica, atek..."

"Pa oči ne počijo ?"

"O, ne.Očesa so okenca obraza.Obraz pa je kakor hiša.

Glej, tvoja usteca so vrata.Ce nič ne vstopa, so zaprta.

Kakšenkrat pa se odpro.Pa vstopajo:kruhek; potica, najrajši pa sladšice Izstopajo pa besede, druga za drugo, kakor ptički, ki jih izpustimo iz kletke.Nad vrati pa je zvonik, ki pozvoni "din, din", če ga malo stresemo. To pomeni : Ali je fantek doma?Če je doma, povedo okenca.Kakšenkrat pa so okenca zaprta.To pomeni, da gospodarja ni doma.Odšel je sanjat kam daleč.

Večkrat pa so okenca odprta, fantka pa le ni doma. To je tedaj,kadar sedi fantek v sobi pred odprto računico na mizi. 3 X 5 je..je,pravijo usteca. Fantek pa nič ne vidi, nič ne sliši, fantka ni doma.Ni ga, pa ga ni ! Ne vem, zakaj.

Jaz pa vem ! No, pa povej. Zato ker je mimo okenca tam zunaj zletela prva lastovka.

Iz "Nabega roda"

A N E C D O T E S...DOCTOR'S BILL

A French officer who had been away from the practice of his religion for many years fell seriously ill. When he was at the point of death he called in the famous Doctor Re-camier, the doctor cured him. When the doctor paid his last visit to his patient, the officer asked for his bill, exclaiming that no bill would be too great. At this the doctor took a rosary from his pocket, saying: "Your bill is to say the rosary in a church the first time you go out." The officer protested that this was far too little but when the doctor insisted he agreed. At his first opportunity he visited a church and recited the rosary. He began to feel sorrow for his sins, called for a priest, and went to confession. After this incident, the officer led a most exemplary life.

CHARITY'S REWARD

Charles E. Porter, a Chicago businessman and convert to the faith used to describe how his conversion stemmed from a somewhat unwilling act of charity.

At one time of his life he was in business in Los Angeles, and his secretary informed him one day that two nuns were waiting in his outer office to see him. "What they want?" asked Mr. Porter. "They are begging for an orphanage." "Well, send them away! Let them go to their own Catholics for money. I won't see them."

The secretary came back in a few moments and said: "They looked so disappointed, I didn't have the heart to send them away. Why don't you see them for just a moment." "Oh, all right. Let them come in."

The sisters meekly came into his office, and Mr. Porter addressed them rather brusquely: "What do you want?" "We have an orphanage," said one, speaking with a strong Italian accent, "and eleven new orphans came today. We have no beds for them."

"What! Do you expect me to buy eleven beds for you?"

"Why, no. Perhaps you could just buy one. They are cheap iron beds. Perhaps if you do this little good, our Lord will bless you."

Touched despite himself, Mr. Porter paid for all eleven beds. He remembered the incident, and later he learned the name of the little nun who had appealed to him. It was Mother Cabrini and it was to her prayers that later on he ascribed his conversion.

HELP !

A saintly priest was once asked by a fellow-traveller on a train why Catholics keep repeating over and over the Hail Mary in the rosary. The priest replied: "Suppose a man fell into a river, and before drowning he would rise to the surface several times and each time cry out: 'Help, help!' Would you say to him: 'Be still. It is unreasonable repeating the same words' Oh, no; in his place I suppose I should do the same thing." "Yes", answered the priest, "and as long as I am on earth I am in danger of falling into the river of hell. So I keep repeating: Help, help, and I shall do so till the end of my life, for to the very end I shall be in danger."

FOR THE SIMPLE

Brother Giles, one of the early companions of St. Francis Assisi, once posed a question to St. Bonaventure.

"My father", he said, "God has accorded you great happiness. You are so learned and can therefore serve God perfectly. But we unlearned ones, how can we correspond to God's goodness and reach heaven?"

"My brother, in order to reach heaven it suffices to love God, and a poor, unlearned person can love God as well as, and even better than a learned theologian." Upon hearing this, Giles ran out the street: "Come, ye simple and unlearned men and women. You can love God as well as and perhaps better than F. Bonaventure."